

"אני צומח מחדש, לא יעזור כלום"

סיפורו של דוד חטואל

הפאזר השטני עם גורל רצח המוסל

עורך משאל בקרב מתפקדי הליכוד על עתירו של גוש קטיף. טלי חטואל, בתחילת החודש התשיעי להריונה, אוספת את ארבע בנותיה, הילה, הרה, רוני ומירב, בתום יום לימודים. פניהן לא-שקלון, לשכנע מתפקדים להצביע נגד הריסת ביתן הפרטי והאזרחי במושב קטיף.

טלי חכננה לקפוץ בדרך לבדיקת אולטרה-סאונד, לוודא שהכל בסדר עם העובר, אך על ציר ביסוסים נגדעו כל התכניות. מחבלים שארבו על הציר רצחו את טלי ואת בנותיה באכזריות, ושכלו את הבעל והאב, דוד, מאישה ובנות, מכל הדברים שלשמן הוא חי. בקיץ האחרון, במסגרת תכנית העקירה, הרסה מדינת ישראל גם את בית משפחת חטואל, שהיה בגוש קטיף.

כל הדרך שהיה בוחר לעצמו דוד חטואל היתה מת-קבלת פהבנה בצניבור. איש מן האזרחים המזועזעים בארץ ובעולם לא יכול היה לשים עצמו במקומו. אבל לא רק שחטואל נישא מחדש לפני שלושה חודשים וחצי, הוא גם עומד בראשה של עמותה שמעניקה סיוע כלכלי לזוגות עם בעיות פוריות, לעילוי נשמת יקירתיו. בין לבין הוא גם משוחח עם אנשים שעבדו רו חרויות קשות ומתקשים לצאת מהן. על עצמו הוא מציד כי גם לו יש עדיין מאבקים בכוחות המושכים אותו לאחור. אבל גם אם יש נפילות בדרך, הוא קם וממשיך. זוכר ובונה.

שלושה חודשים אחרי הרצח יצא חטואל לארצות הברית, לנוח. הוא הגיע לבית כנסת בניו יורק, לכנס בנושא גוש קטיף. המקום, שבנוי ל-600 איש, הביל באותו ערב כ-1000 אנשים. השמעה שדוד חטואל אמר להגיע פשטה מפה לאוזן, ולמרות שהוא לא היה אמור לשאת שם דברים, אנשים רצו לראות אותו.

העולם הזדהה

"איך שאני נכנס כולם עומרים, ואישה צעירה באה אלי עם תינוקת ביד ואומרת לי: 'את טלי המקרה של מאנר נגע ללבי, ויש לי תמונה של אשתך והבנות בבית. כשגולדה לי בת, החלטתי לקרוא לה 'טלי'". בתקופה שאחרי האסון הסיפור הזה לא היה חריג. באותם ימים הגיעו לחטואל פניות מכל מיני אנשים, גם כאלה שלא הכיר כלל, אשר ביקשו להנציח את אשתו ובנותיו. אחד הקריש פרוכת לגן הילדים, האד-חר ספריית עיון, תורם ממיאמי בנה גן שעשועים בקטיף ותורם מצרפת נירב ספר תורה קטן, שננעד להתלות לרב אריה הנדלר במסעותיו עם בני נוער לפולין.

היתה גם פינה חמה לחיילים שהיתה פתוחה 24 שעות ביממה, עם מזון ומשקה. הפינה הוקמה לזכר טלי והבנות בכניסה למושב קטיף, לטובת חיילים ששירתו בגוש. בפתחה אמר חטואל כי כשהחיילים היו באים לביתם להתארח היתה התרגשות גדולה. כעת, כשהוא אינו יכול לארח בבית, לפחות יארח או-תם בחוץ.

אך מהלימים שממשיכים הלאה? "בתחילת השבעה אמרתי לעצמי: 'חרב עלי עתה לא נשאר כלום'. אתה הרי קם בבוקר והו-לך לעבודה כדי להביא פרנסה לאישה ולילדים, אתה עושה הכל למען המשפחה ונפתאום אין לך בשביל מה ואין בימים הראשונים היה לי מאד קשה לא לעזוב מה לעשות ועמדו בפני שתי פרידות. אחת היתה להרים ידיים ולהגיד: אני לא רוצה אף ממשכים הלאה, נתיאש או נלך לאי-שגור במקום ונתבודד, אבל האפשרות השנייה ה-ייתה לקבל את זה כגזרה של הקדוש ברוך הוא ולהמשיך הלאה."

"אני זוכר את היום של ההחלטה. זה היה היום השלישי של השבעה. לקחתי שלושה-ארבעה חברים קרובים לחדר שלי ואמרתי להם: 'ישמעו, אני קם מהסיפור הזה, אני לא נופל. אני אצטרך את העזרה שלכם בהתחלה, כי אני לא אעמוד בעומס הנפשי של מה שעבר עלי, אבל אני קם ובוני וצומח מחדש למען, לא יעזור כלום'. הת-הבקנה התנשקנו, וזה היה מאוד מרגש. ומאז ה-החלטתי, הוה, כל הכרעה שקבלתי היא על סמך ההחלטה הזו."

ואין נפילות בדרך? חטואל מחייך. "יש. יש המון נפילות בדרך. יש מקרים שאתה מוציא את עצמך מטפס, מטפס, מטפס... ואז יש חג, או יומולדת של אחת הבנות, או יומולדת שלך, ואז אתה נופל. וזה עוד פעם קושי וכו' וכו', ואתה שוב אומר לעצמך: 'החלטתי, אז אני ממשיך הלאה ושוב מתחיל לטפס'".

המון טלפונים מגיעים לחטואל, מאנשים שני-תקלו כקשיים שונים והם לא יודעים איך להתג-בר. חברים פנו אליו לפני זמן מה וסיפרו לו על מנשה מאוזר הצפון, אם לשלושה ילדים שבעלה נהרג פתאום התפסים האישה שבעלה היה עבד-רה הכל, לא תפקדה בבית, לא התחלטה לילדים ואפילו לא הסכימה לקבל סיוע מבחוץ. הבית עומד על סף מלחמה החברים ביקשו מחטואל לה-עזר עמה.

"שפת" בסלון ביתה עם חברים נוספים, והיא סיפרה כמה קשה וכמה אין סיכוי ושהיא לא קמה. ראייתו שהיא לגמרי מיואשת, ורציתי לזעזע את אמותי הסניפים. אמרתי לה: 'הלוואי שהיתה נשא-רת ל-רבך אחת'. וגאו היתה התרגשות גדולה, וש-מעתי שבאמת היא התחילה לצאת מזה. אולי עוד אנשים עוה הן אותה, אבל אני מניח שזה תרם".

מקשה אתך הוא של חזרה סרטן שעבר טיפול לים מאוד קשים. כשהיה שואלים אותו איך היה הטיפול הפיזיותרפי, הוא היה משיב: 'קשה מאוד'. אחרי שיחה שלו עם חטואל הוא החל לענות: 'היה קשה, אבל אם דוד חטואל ממשיך או גם אני את-גבר'.

אבל התפיסה של חטואל לא באה ממקום של להתחם בצרות של אחרים. היא נובעת מאמונה חזקה בדרך ארוכה, כפשוטו כשואלים אותו מנין הכוחות שלך, הוא משיב: "מהקדוש ברוך הוא", ומצטט את הפסוק: "מחצתי ואני ארפא" משידת האזינו שבספר דברים, הכוללת איומים ואסונות רבים. "מהקדוש ברוך הוא ומהקדוש ברוך הוא".

למרות שהדרך שבה בחר חטואל ללכת היא שכיח שכל פטיעה בו היא מסר, ביקשתי ממנו לומר מהו לעם ישראל, שמכיר אותו מן הדיווחים בתקשורת ועוקב אחר סיפור חייו כפליאה ובהערכה. "אנחנו מתמודדים עם הרבה קשיים בעולם, כל אחד בתחום שלו", הוא ניאות לסכם. "הצנחה שבה אנחנו מתמודדים עם הקושי של המלחמה. כל אחד מהם על גובהו. סתם על משהו שגוי. ההתחלה היא שיש הרבה אתה שונה מזה. יש הרבה שיש להם שגור. קחת את הרבה חוקי התורה, לא להפסיק לאט לאט את הרבים לילדים. עפ"י כל המוסר לקום. ההמלצה היא לא להפוך לאלה הכתובים שאנחנו מקוונים שגורנו. למה כפרספוסטו."

ואין נפילות בדרך? חטואל מחייך. "יש. יש המון נפילות בדרך. יש מקרים שאתה מוציא את עצמך מטפס, מטפס, מטפס... ואז יש חג, או יומולדת של אחת הבנות, או יומולדת שלך, ואז אתה נופל. וזה עוד פעם קושי וכו' וכו', ואתה שוב אומר לעצמך: 'החלטתי, אז אני ממשיך הלאה ושוב מתחיל לטפס'".

נשות!
שתמיד נתמודד עם כל
קושי וקושי!
אם זה בביט, בכיתה,
עם חברות ואפילו, כאן,
בשבת.
אז, בצנ"ה, הכל יראה
אחרת!
מאוכזרות צליכין...